

Povídání a malování ateistovo věci křesťanských se týkající. Část 5.

=====

Úvodem děkuji za příznivé ohlasy z mnoha stran. Pokud je mi „vyhrožováno“ svatořečením, musím se přiznat, že mi to tak moc lichotí, že odkládám předstíranou skromnost a hlásím se k tomu... Bohužel jsem vzápětí zjistil, že tím pádem jsem z důvodu nezřízené neskromnosti ztratil nárok na svatost, a celá záležitost se tak vrací k normálu. Smiřuji se tedy s tím, že svatý nejsem a nebudu, snad mi to potomci odpustí.

Pokračujme tedy dále v ateistově povídání, ale nejdříve si dovolím přkopírovat jeden příspěvek z diskuse, který má velkou vypovídací hodnotu ke smyslu těchto povídání:

„Stanislava Kolouchová Veselá: Kdo by chtěl sv. Trojici na Božích mukách z roku 1705 na Moravě vidět, tak je ve vesnici Černín, okr. Znojmo. ... Moji předci považovali za samozřejmost se o Boží muka starat, když stojí u jejich polností. Kdo zdědil grunt, převzal s ním vše. Já sice grunt nezdědila, ale ta hrdá selská krev ve mně taky koluje. A když máte mezi přáteli všeuměla neumětela, tak bylo rozhodnuto, kdo ten obrázek sv. Trojice namaluje. Ale ze začátku váhal, ale byla to výzva a tu on si nenechá vzít. 😊“

A pomocí tohoto příspěvku se my pomalu propracujeme k poznání, co vlastně sakrální památky (ale nejen ony) pro život společnosti znamenají. Někteří z Vás se k tomu ostatně již v diskusi vyjádřili také (děkuji morální podporu).

Ještě jednou zůstaňme v Dřevohosticích, v malebném podhostýnském městysi, kde je víra dosud živá (i když prý to už také není „ono“). Mají tam kostel sv. Havla a v kostele mají obraz. A k tomu se jeden z významnějších činitelů vyjádřil, že by to měl být obraz svatého Havla, ale že si nejsou jisti, jestli to náhodou není obraz svatého Jiljí. Protože, jak jste už zjistili, o nějakou legráčku a poťouchlost u mne není nouze, řekl jsem si, že je z té nejistoty vyvedu. A iniciativně jen tak ze zájmu jsem se rozhodl, že jim namaluji obraz, u něhož bude jisté, že se týká svatého Havla. Sám jsem netušil, co jsem si to na sebe upletl....

Svatohavelskou legendu si probereme ještě o něco později, je velmi zajímavá a budeme ji potřebovat, ale pro tuto chvíli bude stačit, když napíšu, že (skoro) všichni svatí jsou historické osobnosti (nikoliv tedy bytosti nadpřirozené), ta svatost je hlavně vyjádřením úcty k jejich činům a zásluhám. Svatost je také spojena s určitou legendou, která má zřejmě vždy nějaké pravdivé a realistické jádro, což může být pro vulgární (to není nadávka) ateisty dost překvapující, protože se cítí zcela neprávem a nadměrně sebevědomě, nad skutečným stavem věci býti povzneseni (dodám, že i trapně).

Jádrem svatohavelské legendy je soužití poustevníka sv. Havla s medvědem, a medvěd je také jeho významným atributem. V případě sv. Jiljí je to jiné docela milé zvíře. Jenže na chrámovém obraze je Havel doprovázen andělem, a odtud pak pramenila ta nejistota, o koho se vlastně jedná. Už bylo dříve řečeno, že atributy jsou poznávací znaky světců. Jakožto neznaboh jsem si tedy dovolil chrámový obraz parafrázovat a anděla (necht' mi to promine) jsem prostě nahradil medvědem. A bylo vymalováno.

A abychom opravdu už mohli Dřevohostice opustit: místní hasiči si postavili novou hasičárnu. Přáli si, jestli by jim ji někdo namaloval. Nějak to zase skončilo u mne jako zakázka. Umělcům to téma zřejmě nepřípadalo dost umělecké. Potom ale, když už jsem byl v tom hasičském rozletu, chtěl jsem jim udělat radost, jako bezplatný bonus jsem jim navíc namaloval ještě jejich patrona, svatého Floriána, který má v referátu také ochranu před požáry. Jako motivační předlohu jsem použil obraz z jednoho pobočního oltáře z baziliky na Velehradě. A jako (u mne nutný) vtípek jsem tam vložil zachráněnou radnici dřevohostickou a plápolající zámek z nedalekého Přerova.

=====

(A to budiž pro tentokrát a z Dřevohostic vše, aby to naši milou kamarádku neunavilo, protože její pozornosti těmto mým „povídáním“ si velmi považují. Pozornosti těch ostatních pochopitelně také.)

